חיזכורת

ירידי יאיר גרבוז סיפר לי השבוע שהוא הלך לבקר את אמא שלו. מרחוק הוא ראה את אמו (אשה לא צעירה) תלויה על התריס. מחוץ לבניין, בפוזה של טרזן. מייר הוא הבין, באינטואיציה שפסח מתקרב.

תודה לך, יאיר, שהזכרת לי. חזרתי הביתה וחשבתי מה בן־אדם שיש לו מדור בעיתון, צריך לכתוב לקוראיו לכבוד חג החרות. עוד לא מצאתי תשובות. אז בינתיים תסתפקו במה שנקרא „לקראת שידור".

פסח זה אביב ותחילת הקיץ. פסח זה ניקיון וצביעת הבית. פסח זה חופש באילת. ועוד ועוד. אם גם אתם, כמוני, שכחתם שהנה זה אר־טר־טו מגיע, הנה הזכרתי לכם. תתחילו לשפשף את הבית. ושיהיה נקי!

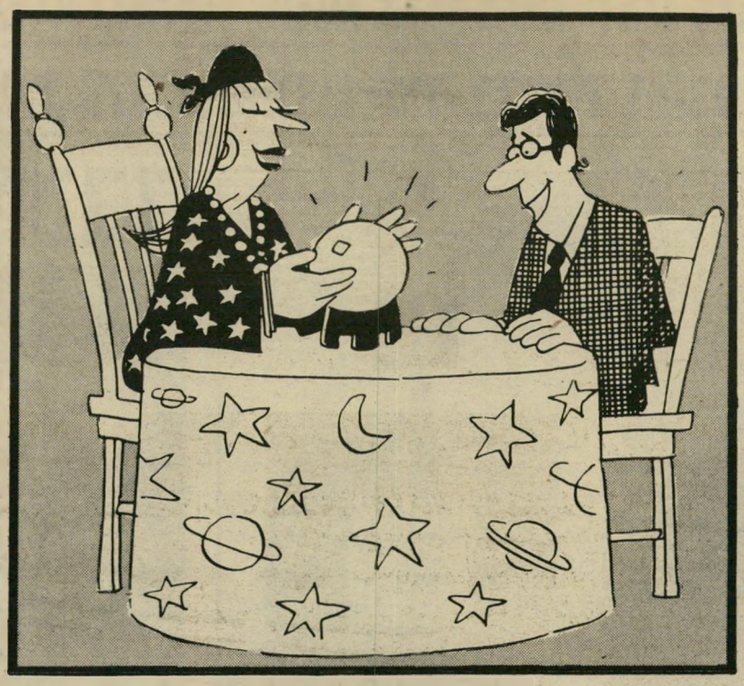

„אני רואה שבקרוב יהיה פסח!"

על תורת היחסות

יש ימים שאני בטוחה שכל העולם נגדי (בשביל לא להגזים, אפשר לומר כל תל־אביב). אני קמה לי בבוקר שמחה וטובת לב ויוצאת לרחובות העיר עם תיקוות ליום שמח. שלושה מטר מהבית עומדת לה הראשונה ממכרותי שאומרת לי „אוי, השמנת נורא" או (באותו יום ממש) „מה קרה לך, נורא רזית?" אני עונה איזו תשובה בלתי־מחייבת וממשיכה בדרכי, עדיין מקווה לטוב.

בפינה השניה עומדת עוד אחת מהן ותיכף יש לה משהו חשוב להגיד על מיבנה גופי. פעם לטוב ופעם לרע. אני עושה פרצוף אידיוטי, לא עונה, וממשיכה למערכת. מתוך הרגשה שמשהו נורא קורה לגוף שלי. עובדה. כולם מדברים עליו. במערכת יש לי הרי חברים. הם בטח יעודדו אותי.

חברת המערכת הראשונה שעליה אני נופלת, במיקרה, שומעת מפי את כל סיפור תלאותי ותלונותי. היא מסתכלת עלי, החברה, במבט ארוך ואומרת לי שבעצם כולן צודקות. גם אלה שאמרו לי ששמנתי גם אלה שאמרו לי שרזיתי. היא מודיעה לי (זו, שעליה בניתי הבנה וידידות) שאם לפחות פעמיים בשבוע אני לא מתעמלת, אז פשוט רואים את זה על הגוף. היא מזכירה לי את הגיל שלי (אני עושה את עצמי לא שומעת) ומסבירה שבלי פעילות גופנית (מילה מגעילה) הגוף משתנה מעצמו.

ואני אומרת לכם שרווקה ניסיתי. והמיקרה שהיה כך היה.

אחרי שגמרתי ללדת את ילדי, כלומר, שבועיים אחרי לידת ילד ב', עברתי על יד הראי בבית, ומה שראיתי שם היה משהו שאני לא התעניינתי בקורסים שונים, מתוך תיקווה שתוך כדי ההתעניינות ירדו כמה קילוגרמים. גמרתי להתעניין ולא ירד גרם. ואז הוחלט לקיים את ההחלטה. בגלל הכרותי את הסחורה (את עצמי) שיכנעתי חברה שלי שגם היא זקוקה באופן דחוף לפעילות גופנית פעמיים בשבוע.

הלכנו להירשם ומייד שילמנו. שתינו. עבור שישה חדשים, שלא יהיה לנו לב להפסיק באמצע. אני זוכרת את הימים שלפני השיעור הראשון. רק על זה דיברתי. הודעתי לכולם. קניתי בגד שחור, הלכתי לקוסמטיקאית ונפרדתי מכל חברי.

הגיע היום הגורלי, נפגשתי עם חברתי לגורל ובקצב מזורז ולב פועם צעדנו למקום השיעור. ברגע שנכנסנו לאולם, נוכחנו שאת חצי הכסף עבור ששת החודשים, כבר הרווחנו בחזרה. האולם נראה כאולם חזרות על מחזהו של יונסקו הקרנפים. כ־20 נשים בגודל של הר ביניני הסתובבו שם לבושות מיכנסי־התעמלות עשויות מארבעה מטר בר.

חברתי 58 ק"ג ואני 60 ק"ג זכינו שם למבטי ההערצה הכי לוהטים שזכינו בהם מעולם. כל מיצבורי השומן שמצאנו על עצמנו, מול הראי, באותו בוקר, נעלמו כאילו לא היו. הבנו, בהרף־עין, שאנחנו פשוט חתיכות משגעות ושהכל בעולם הזה יחסי. בראש אינשטיין. היית גאון, מה יש לדבר.

עוד אנחנו עומדות זקופות גו, משתזפות ממבטי ההערצה של השמנות. הגיעה המורה. פרשה 20 מיזורונים על הריצפה ואמרה לכולנו לשכב עליהם. תרגיל מאוד אהוב עלי. אנחנו שכבנו על המיזורונים והיא החלה להרצות על חלוקת הגוף לשלושה אזורים. אזור האגן, אזור החזה, והגפיים. כל חלק זכה ל־10 דקות של פרשנות מאוד מדוייקת, אבל אני שמעתי רק מכירה. 60 ק"ג של שומן הציצו אלי מתוך הראי והוציאו לי לשון. ואל תגידו לי ש־60 ק"ג זה כלום. בשביל בן־אדם שכמעט לא התקבל לצבא בגלל חוסר מישקל, 60 ק"ג זה יותר מאסון לאומי.

מול הראי גמלה בליבי ההחלטה המרה והגורלית להירשם לקורס התעמלות. חודש ימים

גם אילת היא על המפה

נכון שאתם נוסעים בפסח לאילת? איך ידעתי? אם לא הייתם נוסעים, איך היו שם פיתאום 200 אלף איש? רק היגיון צריך.

ונכון שלא הייתם באילת כבר חמש שנים? בטח, נכון. מה אתם פראיירים לנסוע כל שנה 500 ק"מ בשביל לפגוש שם את כל החברה מרמת־גן?

אז מפני שלא הייתם באילת חמש שנים, תדעו לכם שפשוט לא תכירו את המקום. העיר הזאת התפרצה לכל הכיוונים ולכל הצדדים. ואיך תדעו איפה בדיוק המיסעדה של אליי ואיך תדעו איפה החברים של הבן־דוד שלכם גרים? ואיך תדעו איפה מלון לגונה. למשל, או מיסעדה מסויימת. למשל. נו? תישאלו אנשים? באמת. ל־300 האילתים יש זמן לענות ל־200 אלף התל־אביבים על כל השאלות שלהם? אל תצחיקו אותי.

טוב, אל תיכנסו לפאניקה. יש לי פתרון. אתם פשוט תשיגו לכם את המפה הכי טובה בעולם. הכי טובה זה מפני שהיא המפה היחידה בעולם שגם אני יכולה לקרוא ולהבין.

קוראים לה המפה של פוינטאוט, והיא מראה את כל העיר מנקודת־מבט של ציפור או אווירון שטס נמוך. אפשר למצוא בה כל רחוב וכל שביל וכל בית באילת. הכל מצוייר בידי איש אחד ששמו שלמה כהן (שעיצב שיטות גראפיות חדישות למיפוי ערים). למי שער היום זיילזל במוח היהודי — שיפסיק מייד!

הבעיה היחידה עם המפה הזאת היא שאין לי מושג איפה משיגים אותה. תנסו בבתי־המלון, או בחברות להשכרת רכב או בלישכת התיירות של אילת, אם יש דבר כזה. בהצלחה.

המצאה חדשנית

מה אתם עושים כשפורץ הקיץ? (אגב, אביב יוצא השנה ביום חמישי, אחרי־הצהריים).

אתם הולכים לים? תלכו, מצדי. אני לא הולכת. אני, דבר ראשון מתחילה לצבוע את הבית וכל השאר. זאת אומרת, אני מתחילה לצבוע את הכל, בפרץ אדיר של חריצות. ככה. תמיד בסוף הקיץ חצי בית צבוע. ואל תגידו שזה לא אחראי. רק אם חצי בית לא צבוע, אפשר לראות שהחצי השני דווקא כן. זו המצאה של עצלנים.

אין בעצם שום בעיה לצבוע דירה בעלת תיקרה נמוכה. זה אפילו לא קשה. הדבר היחידי שמעצבן, זה שכל יום מיברשת צביעה אחת הולכת פייפן. שמים אותה בלילה בטרפנטין, ובבוקר היא שמנונית ומגעילה ומדללת את הצבע. לא שמים אותה בלילה בטרפנטין, היא קשה כמו החיים.

אדון סיטון מהמערכת שלי, אמר לי כבר לפני כמה חודשים (בסוף עונת הצביעה), שאם מכניסים מיברשת עם צבע לתוך הפריזר, למחרת היא ניראית כמו סנפרוסט, ז"א, טרי יותר מטרי.

לא האמנתי לו, כי אני לא מאמינה לדברים לא הגיוניים. אז הוא התעקש ודחף מיברשת עם צבע לתוך שקית פלסטיק ואחר־כך לפריזר. למחרת היא ניראית כמו סנפרוסט, ז"א, טרי יותר מטרי.

לא האמנתי לו, כי אני לא מאמינה לדברים לא הגיוניים. אז הוא התעקש ודחף מיברשת עם צבע לתוך שקית פלסטיק ואחר־כך לפריזר. למחרת היא ניראית כמו סנפרוסט, ז"א, טרי יותר מטרי.

בעניין זוגות

זה בדיוק הזמן שכל גרבי הצמר של הילדים כבר נראים כמו גבינה שווייצרית. צריך לזרוק את כולם לזבל ולקנות ערימה חדשה של גרביים.

בגלל האלגנטיות המדהימה של הילדים שלכם, אתם רוצים לקנות להם שוב זוג אחד ירוק וזוג אחד כחול וזוג אחד לבן ועוד כל מיני זוגות בשלל צבעים ודוגמאות. זה בשביל שהגרביים יתאימו להם לכל הקומפלטים המדהימים שהם לובשים יום יום.

סטופ! לפני שקונים, חושבים: כמה גרביים בודדים זרקתם כבר לאשפה, כי גרב אחד נקרע, או הלך לאיבוד, או אלוהים יודע מה קרה לו? למה צריך גרביים מכל הצבעים והסוגים?

תנסו את השיטה שלי ותספרו לי אחר־כך איך זה עבד.

השיטה היא לקנות 10 זוגות גרביים מאותו מין, צבע ודת. תוך כדי כך אתם, פשוט, משמידים את גורם איבוד הבן־זוג, במו ידיכם. לא צריך לתלות כל זוג בנפרד על החבל. לא צריך לקפל כל זוג בנפרד. פתם שמים את כל 20 הגרביים בתיפזורת בתוך המגירה, וכשצריך, שולפים שתי חתיכות. נו, מה אתם אומרים על זה?

מיכתבי קוראים

הצטברו אצלי כמה וכמה מיכתבי קוראים בלי כתובת על גב המעטפה ובלי מיספר טלפון. לאלה, אין ברירה, אלא לענות במיסגרת המדור עצמו.

רפנה כהן מתל־אביב כתבה לי מיכתב נחמד שבו היא ממליצה מאוד על מיסעדה ברחוב גורדון בתל־אביב. רפנה כותבת שיש שם אוכל ביתי כמו בבית של אמא שלה והגפילטע־פיש מזכיר לה בדיוק את הגפילטע־פיש של סבתא שלה ז"ל.

רפנה יקירתי, אני שמחה שנהנית. העניין הוא שאוכל כזה כמו גפילטע־פיש, כבד קצוץ וקרפלך, לא מזכיר לי לא את אמא שלי ולא את סבתא שלי. ומרוב שהוא לא מזכיר לי כלום, קטונתי מלהביע עליו את דעתי.

כידוע, אני כותבת רק על דברים שאני באמת מאוד אוהבת וזה ממש לא המיקרה.

אז סליחה ותודה.

חלק מזה. צריך לזכור שהמיקרה אירע כשבועיים אחרי לידת בני ואני הייתי מאוד עייפה מהטיפול בתינוק. באמצע ההסבר על אזור החזה נעצמו עיני ושקעתי בתרדמה מתוקה.

התעוררתי לקול צעקותיה ובעיטותיה של חברתי, שאמרה לי שהיא לא הולכת איתי יותר לשום מקום בגלל הבושות שאני עושה לה. המורה אמרה שאני כנראה מאוד עייפה ואולי כדאי שאלך הביתה לנוח. בטח הלכתי. אלא מה? אחרי עלבון כזה אתם רוצים שאני אחזור להתעמל?

אזהרה: כל מי שתחזור בפני על המילה פעילות גופנית או התעמלות. תישמע את כל הסיפור הזה, אבל עם הרבה יותר פרטים.

תודה על תשומת הלב.